

Sygnatura akt IV Ka 588/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (sprawozdawca)
Sędziowie:	SO Adam Pietrzak SO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Jolanty Siwik- Ważny Prokuratora prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 roku

sprawy

1) **A.T.**

syna B. i R. z domu W.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego za czyn z art. 280 § 1 kk, art. 270 § 3 kk, art. 276 kk,

2) **D. N.**

syna J. i B. z domu D.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 22 maja 2017 roku, sygnatura akt III K 50/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A.T.w ten sposób, że:

1) wymiar kary pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I dyspozycji kwalifikowany z art. 270§3 kk podwyższa do 1 (jednego) roku,

2) wymiar kary pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie III dyspozycji kwalifikowany z art.280§1 kk podwyższa do 6 (sześciu) lat,

3) wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie VIII dyspozycji podwyższa do 7 (siedmiu) lat,

4) w punkcie VI dyspozycji na podstawie art.45§1 kk orzeka nadto przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa w postaci czterech gier do konsoli (...) zarejestrowanych jako dowody rzeczowe pod pozycjami (...) opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k.2231 akt);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonych A.T.i D. N. utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych A.T.i D. N. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym po 1/2 części, w tym wymierza im opłaty za to postępowanie w wysokości:

- A.T.– 2600 złotych,

- D. N. – 500 złotych.

Sygnatura akt: IV Ka 588/17

UZASADNIENIE

Prokurator Krajowy we W. wniósł akt oskarżenia przeciwko A.T.oskarżając go o to, że:

I. w drugiej połowie stycznia 2014 roku w W., czynił przygotowania do podrobienia, w celu użycia jako autentycznego, Zapytania o udzielnie informacji o osobie Krajowego Rejestru Karnego posiadając niezbędne do tego oryginalne „ Zapytanie o udzielnie informacji o osobie Krajowego Rejestru Karnego z dnia 17 stycznia 2014 roku na nazwisko T. K. oraz odciski czterech podrobionych pieczęci: okrągłej z wizerunkiem godła RP z napisem „Ministerstwo Sprawiedliwości”, prostokątnej o treści : „Ministerstwo Sprawiedliwości Krajowy Rejestr Karny 17 sty. 2014 Punkt Informacyjny Krajowego Rejestru Karnego w Ś. przy Sądzie Okręgowym”, prostokątnej o treści : „Nie Figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego 17 sty.2014 Punkt Informacyjny Krajowego Rejestru Karnego w Ś. przy Sądzie Okręgowym” oraz - imiennej o treści (...), to jest o czyn z art. 270§3kk,

II. w dniu 2 lutego 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. N. i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po podaniu się za funkcjonariusza Policji wtargnął do mieszkania przy ul. (...) zajmowanego przez J. L. i H. L., gdzie stosując przemoc w postaci popychania J. L. oraz doprowadzając jego i H. L. do stanu bezbronności poprzez skucie J. L. kajdankami i posługiwanie się dwoma przedmiotami przypominającymi broń palną, w tym pistoletem pneumatycznym (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, przechowywanych w mieszkaniu, pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 100 000 funtów brytyjskich, czym działał na szkodę J. L. i H. L., to jest o czyn z art. 280§1kk,

III. w dniu 19 kwietnia 2016 roku w W. w mieszkaniu przy ul. (...), ukrywał dowód osobisty A. T. (1) o nr (...), wydany w dniu 27 stycznia 2012 roku przez Prezydenta Miasta W., którym nie miał prawa rozporządzać, to jest o czyn z art. 276 kk

Nadto oskarżył D. N. o to, że:

IV. w dniu 2 lutego 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. T.i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po podaniu się za funkcjonariusza Policji wtargnął do mieszkania przy ul. (...) zajmowanego przez J. L. i H. L., gdzie stosując przemoc w postaci popychania J. L. oraz doprowadzając jego i H. L. do stanu bezbronności poprzez skucie J. L. kajdankami i posługiwanie się dwoma przedmiotami przypominającymi broń palną, w tym pistoletem pneumatycznym (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, przechowywanych w

mieszkań, pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 100 000 funtów brytyjskich, czym działał na szkodę J. L. i H. L. , to jest o czyn z art. 280§1kk.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2017 roku (sygnatura akt III K 50/17) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I.oskarżonego A.T.uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 270§3 kk i za czyn ten na podstawie art. 270§3kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II.oskarżonego A.T.uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 276 kk i za czyn ten na podstawie art. 276 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonych A. T.i D. N. uznał za winnych tego, że w dniu 2 lutego 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po podaniu się za funkcjonariuszy Policji wtargnęli do mieszkania przy ul. (...) zajmowanego przez J. L. i H. L., gdzie stosując przemoc w postaci popychania J. L. oraz doprowadzając jego i H. L. do stanu bezbronności poprzez skucie J. L. kajdankami i posługiwanie się dwoma przedmiotami przypominającymi broń palną dokonali zaboru w celu przywłaszczenia przechowywanych w mieszkaniu pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 100 000 funtów szterlingów stanowiących równowartość kwoty nie mniejszej niż 579 000 złotych będących własnością nieustalonej osoby, czym działali na szkodę J. L. , H. L. oraz nieustalonej osoby, to jest występku z art. 280§1kk i za czyn ten na podstawie art. 280§1 kk wymierzył im kary: oskarżonemu A. T.5 (pięciu) lat i 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności, oskarżonemu D. N. 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 33§2 kk wymierzył oskarżonym A.T.i D. N. kary po 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwoty po 50(pięćdziesiąt) złotych,

IV. na podstawie art. 46§2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego A. T.za czyn opisany w pkt III części dyspozytywnej wyroku stanowiący występku z art. 280§1 kk orzekł od oskarżonego A.T.na rzecz pokrzywdzonych H. L. i J. L. nawiązki w kwotach po 5000 (pięć tysięcy) złotych,

V. na podstawie art. 46§2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego D. N. za czyn opisany w pkt III części dyspozytywnej wyroku stanowiący występku z art. 280§1 kk orzekł od oskarżonego D. N. na rzecz pokrzywdzonych H. L. i J. L. nawiązki w kwotach po 5000 (pięć tysięcy) złotych ,

VI. na podstawie art. 45§1 kk w związku ze skazaniem oskarżonego A. T.za czyn opisany w pkt III części dyspozytywnej wyroku stanowiący występku z art. 280§1 kk orzekł wobec oskarżonego A. T.przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w kwocie 100 000 (sto tysięcy) złotych , pierścionka z obrączką koloru ciemnego i podłużnym oczkiem z kamieniami w srebrnej oprawie zapakowanego do pudełka A. i konsoli (...)o nr (...) wraz z dwoma padami koloru czarnego ,

VII. na podstawie art. 45§1 kk w związku ze skazaniem oskarżonego D. N. za czyn opisany w pkt III części dyspozytywnej wyroku stanowiący występku z art. 280§1 kk orzekł wobec oskarżonego D. N. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w kwocie 21 580 (dwadzieścia jeden tysięcy pięćset osiemdziesiąt) złotych ,

VIII. na podstawie art. 85§1 kk i art. 86§1 kk połączył wymierzone wobec oskarżonego A.T.w pkt I , II i III części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył temuż oskarżonemu karę łączną 5 (pięciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. na podstawie art. 44§1 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci kartki formatu A4 – Ministerstwo Sprawiedliwości Krajowy Rejestr Karny – zapytanie o udzielenie informacji o osobie na dane T. K. ur. (...) oraz koperty z zawartością czterech elastycznych podkładek z wygrawerowanymi napisami zabrudzonych substancją

koloru niebieskiego, pierwsza o treści :”Ministerstwo Sprawiedliwości Krajowy Rejestr Karny, 17 stycznia 2014r. Punkt Informacyjny Krajowego Rejestru Karnego w Ś. przy Sądzie Okręgowym , druga o treści : „Nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego, 17 stycznia 2014r., <<5>>,Punkt Informacyjny Krajowego Rejestru Karnego w Ś. przy Sądzie Okręgowym” , trzecia o treści : „Ministerstwo Sprawiedliwości” z widocznym w środku orłem w koronie i czwarta o treści: (...),

X.na podstawie art. 230§2 kpk zwrócił oskarżonemu A. T.pistolet (...) o nr (...) koloru czarnego wraz z 1 sztuką magazynka,

XI. na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. N. kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 20 kwietnia 2016r. godz. 14.00 do dnia 10 kwietnia 2017r. ,

XII. na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego A.T.kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 19 kwietnia 2016r. godz. 15.00 do dnia 10 kwietnia 2017r.,

XIII. zasądził od oskarżonych A.T.i D. N. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. L. kwoty po 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów pełnomocnika z wyboru ,

XIV. zasądził od oskarżonych A.T.i D. N. na rzecz oskarżycielki posiłkowej H. L. kwoty po 1140 (jeden tysiąc sto czterdzieści) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów pełnomocnika z wyboru,

XV . zasądził od oskarżonych A. T.i D. N. na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w kwotach po 5816, 35 / pięć tysięcy osiemset szesnaście złotych i 35/100/ złotych, od uiszczenia pozostałych wydatków oskarżonych zwolnił, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa i nie wymierzył im opłat.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego A.T., zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

1. naruszenie zasady procesowej zawartej w art 7 kpk, w konsekwencji czego popełnienie istotnego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało zasadniczy wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, że oskarżony A.T.:

a) w drugiej połowie stycznia 2014 r. czynił przygotowania do podrobienia w celu użycia jako autentycznego dokumentu zapytania o karalność,

b) 19 kwietnia 2016 r. ukrywał dowód osobisty A. T. (1), którym nie miał prawa rozporządzać,

c) stosując przemoc wobec J. L. oraz doprowadzając jego i H. L. do bezbronności, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kwoty nie mniejszej niż 100 000 funtów szterlingów,

2.naruszenie zasady procesowej z art. 5§ 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie kluczowych wątpliwości w sprawie na niekorzyść oskarżonego, w szczególności co do przedmiotu zaboru rzeczy z mieszkania J. L., poprzez przyjęcie, że była to kwota nie mniejsza niż 100 000 funtów szterlingów, w sytuacji, gdy o przedmiocie kradzieży nie ma żadnych przekonujących danych,

3. obrazę art.4 KPK i art.410 KPK co doprowadziło do niesłusznego przyznania waloru wiarygodności zeznaniom i wyjaśnieniom M. C., a odmówienia wiarygodności tej części wyjaśnień oskarżonego A.T.w tym zakresie, w którym miał on rzekomo zwierzać się osobie, co do której nie miał zaufania,

4.istotne naruszenie prawa procesowego, poprzez obrazę normy z art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, z pominięciem zasad logiki i doświadczenia życiowego,

5.naruszenie procesowej zasady obiektywizmu, poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

6.naruszenie prawa materialnego - poprzez błędną subsumcję poczynionych ustaleń faktycznych do normy prawnej z art. 280 § 1 kk.,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego A.T.i D. N., zaskarżając wyrok w całości wobec obu oskarżonych i zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów, polegających na niewyczerpującym, fragmentarycznym, tendencyjnym, nielogicznym i nieuwzględniającym zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uznaniem, iż oskarżeni zamiast przestępstwa kradzieży do którego się przyznali, w dniu 2 lutego 2016r. podając się za funkcjonariuszy policji wtargnęli stosując przemoc do mieszkania J. i H. L. i poprzez skucie kajdankami i grożenie przedmiotami przypominającymi broń doprowadzili ich do stanu bezradności, dokonując zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 100.000 funtów sterlingów, czym wypełniali znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k., a to poprzez mylne przyjęcie, że:

a, zeznania świadków J. L. i H. L. są bezwzględnie wiarygodne i stanowią podstawę poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie i rekonstrukcji okoliczności popełnienia czynu zabronionego, podczas gdy z ze zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, a szczególnie wielokrotnej zmiany zeznań przez J. L., braku konsekwencji w zakresie podnoszonych twierdzeń, a także faktu prób ukrycia faktycznego pochodzenia ujawnionych pieniędzy, wynika, że zeznania te nie wskazują, na prawdomówność i nie mogą stanowić wyłącznego i kluczowego dowodu ustalania szczegółów zdarzenia z dnia 2 lutego 2016 r.,

b. przydatne dla odtworzenia okoliczności sprawy są zeznania Ł. L., które to w toku procesu zostały niemal w całości zdyskredytowane, albowiem opierają się one i dotyczą wyłącznie prób wskazania pochodzenia pieniędzy, a sam świadek nie miał faktycznej wiedzy co do zachowania i postępowania sprawców,

c. w pełni wiarygodne są zeznania M. C., której to relacja pozwala przyjąć, iż sprawcy posłużyli się przedmiotami przypominającymi broń, a także kajdankami w celu doprowadzenia do stanu bezradności i przywłaszczenia pieniędzy w znacznej kwocie, podczas, gdy świadek okoliczności popełnienia czynu znała już wcześniej z mediów w tym z relacji i konferencji biura detektywistycznego, a w pozostałym zakresie jej zeznania pokrywają się z wyjaśnieniami oskarżonego, a nadto świadek miała osobisty motyw w potęgowaniu stopnia winy oskarżonego, który jako jej parter stosował wobec niej przemoc psychiczną i fizyczną, co nie zostało wzięte przez Sąd pod uwagę przy ocenie w zakresie prawdomowości,

d. niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonych w zakresie w jakim nie znajdują pokrycia z pozostałym materiałem dowodowym, w sytuacji, gdy brak jest uzasadnionej argumentacji przemawiającej za odmową takiej prawdomowości, szczególnie w sytuacji, że mimo wielomiesięcznej izolacji i separacji wyjaśnienia oskarżonych pozostają spójne, logiczne, konsekwentne oraz bogate w szczegóły i okoliczności dotyczące zdarzenia z 2 lutego 2016 r.

Nadto względem orzeczenia w części dotyczącej oskarżonego A.T., względem pkt I i II części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił:

II. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyznaniu, iż oskarżony A.T. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 270 § 3 k.k. oraz 276 k.k. podczas gdy okoliczności sprawy, a w szczególności zgromadzony materiał dowodowy, wskazują, iż ustalenie jego sprawstwa i winy zostało dokonane

wyłącznie w oparciu o zespół faktów i dowodów o charakterze poszlakowym, spośród których większość została ustalona w sposób budzący zasadnicze wątpliwości i niewykluczający możliwości przyjęcia zupełnie odmiennego od przedstawionego w uzasadnieniu wyroku stanowiska, w szczególności wskazującego, że oskarżony nie miał nic wspólnego z ujawnionymi pieczętkami - wygrawerowanymi podkładkami oraz kartą z Krajowego Rejestru Karnego, a o znalezieniu ujawnionego dowodu osobistego zapomniał co nie pozwala na przypisanie sprawstwa wyżej opisanych czynów,

ewentualnie, w razie, gdyby Sąd II instancji nie podzielił argumentacji obrońcy dotyczącej wyżej opisanych zarzutów, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonych kar w wymiarze 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności względem D. N. oraz karę łączną 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności względem A.T.,

podczas gdy orzeczenie takiej kary jest rażąco niewspółmierne do popełnionego czynu, będąc reakcją karną zbyt surową, a okoliczności sprawy, w tym szczególnie jej stan faktyczny, warunki i właściwości sprawców a ponadto także zasady i dyrektywy wymiaru kary, ze szczególnym uwzględnieniem stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz zasad prewencji indywidualnej i ogólnej, przemawiają za orzeczeniem kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze.

II. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż A.T. osiągnął z popełnionego czynu zabronionego korzyść majątkową w kwocie 100.000,00 złotych, podczas gdy zarówno on, jak i D. N. z przestępczego procederu osiągnęli korzyść w kwocie 10.000 złotych oraz 2.000 funtów co daje łączną sumę 21.580 złotych, która to winna odpowiadać orzeczonemu na podstawie art. 45§1 k.k. przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż sprawcy dopuścili się czynu kradzieży mianowicie rozboju i wymierzenie im kar w łagodniejszym wymiarze,

2. ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenia kar pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze i zmianę orzeczenia w zakresie należnej na rzecz Skarbu Państwa kwoty przypadku w stosunku do oskarżonego A.T., poprzez jej ustalenie na kwotę 21.580 złotych.

Z wyrokiem nie pogodził się również Prokurator Prokuratury Krajowej we W. skarżąc wyrok wobec oskarżonego A.T. w zakresie orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

1) obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 45§1kk, poprzez nie orzeczenie wobec A. T. przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w postaci czterech gier do konsoli (...) stanowiących dowody rzeczowe zarejestrowane pod numerami (...),

2) rażąco niewspółmierność wymierzonych A.T. kar pozbawienia wolności za zarzucane mu czyny:

- z art. 270§3kk w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pobawienia wolności,

- art. 280§1 kk w wymiarze 5 (pięciu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł,

- art. 276 kk w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

oraz kary łącznej w wymiarze 5 (pięciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

na skutek niedostatecznego uwzględnienia wagi i charakteru popełnionych przez oskarżonego czynów, w tym w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej czynu z art. 280§1 kk, znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynów, wysokiego stopnia jego winy, uprzedniej, sześciokrotnej, karalności, co przy prawidłowej ocenie sprawia, że orzeczone

kary jednostkowe pozbawienia wolności, karę grzywny jak i karę łączną pozbawienia wolności uznać należy za rażąco łagodne, a tym samym niespełniające przypisanych im zadań w zakresie celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i sprzeczną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) orzeczenie, na podstawie art. 45§1 kk, wobec A. T.przypadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w postaci czterech gier do konsoli (...) stanowiących dowody rzeczowe zarejestrowane pod numerami od (...)

2) wymierzenie oskarżonemu A.T.za zarzucane mu czyny :

- z art. 270§3kk kary 1 (jednego) roku pobawienia wolności,

- z art. 280§1 kk kary 6 (sześciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł,

- art. 276 kk kary 1(jednego) roku pozbawienia wolności,

oraz kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy.

Sąd okręgowy zważył:

apelacje obrońców oskarżonego A.T.nie zasługiwały na uwzględnienie, zaś formułowane w nich zarzuty i przedstawiona na ich poparcie argumentacja zdają się pozostawać względem siebie w znacznym zakresie w opozycji, co zapewne wynika z niezgodnienia linii obrony.

Sąd I instancji przeprowadził wnikliwy przewód sądowy, należycie ocenił dowody, poczynił trafne ustalenia faktyczne i dokonał właściwej oceny karnoprawnej zachowania oskarżonych, zastrzeżenia budzi jedynie wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonego A.T., o czym mowa będzie poniżej.

W pierwszej apelacji (k.2678) obrońca formułuje zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, jak też naruszenia przepisów postępowania oraz prawa materialnego, co z zasady nie jest zabiegiem poprawnym i wskazuje na chęć zakwestionowania zaskarżonego wyroku mimo braku ku temu argumentów. Jednoczesne podniesienie zarzutu naruszenia prawa procesowego i materialnego w stosunku do tego samego czynu przypisanego w zaskarżonym wyroku jest, co do zasady działaniem wewnątrznie sprzecznym, ponieważ zarzut naruszenia prawa materialnego zawsze oznacza dokonanie błędnej wykładni przepisów lub błędnej subsumpcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod przepis zawierający sankcjonującą normę materialnoprawną. Zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (tak też Sąd Najwyższy między innymi w wyroku z 23.07.1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974/12, poz. 233; postanowieniu z 2.12.2008 r., III KK 230/08, LEX nr 491425; z 20.11.2008 r., V KK 158/08, OSNwSK 2008, poz. 2340; z 15.02.2007 r., IV KK 234/06, OSNwSK 2007, poz. 438; z 25.07.2005 r., V KK 61/05, OSNwSK 2005, poz. 1412).

Nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., bowiem o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art. 5

§ 2 k.p.k., bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art. 7 k.p.k. - zasada swobodnej oceny dowodów. Sąd bowiem nie może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art. 5 § 2 k.p.k. jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła in dubio pro reo. Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają więc charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 17 marca 2016 roku II AKa 51/16).

Abstrahując od poprawności formułowanych zarzutów, skarżący naruszenia art.5§2 kpk i art.7 kpk oraz błędu w ustaleniach faktycznych upatruje z jednej strony co do faktu zaistnienia zaboru w zakresie rozboju przypisanego w punkcie III dyspozycji zaskarżonego wyroku, z drugiej zaś co do przedmiotu zaboru (kwestionując że były to pieniądze) i wreszcie co do przyjętej kwoty 100 000 funtów (k.2698). W drugiej apelacji skarżący podnosi natomiast, iż doszło do naruszenia art.410 kpk oraz art.4 kpk i art. 7 kpk i w efekcie błędnych ustaleń faktycznych poprzez wadliwą ocenę relacji świadków (k.2693 odwr.)

Potwierdzeniem stawianych zarzutów mają być między innymi zeznania Ł. L., których właściwa (w ocenie skarżącego adw. P. C.) interpretacja prowadzi do wniosku, że w zabranych paczkach nie było pieniędzy skoro w toku przeszukania już po „bytności oskarżonych” w domu J. L. znaleziono 580 000 złotych. W kolejnej apelacji natomiast (adw. B. G. – k.2693, 2696-2697) podjął próbę wykazania, że zeznania Ł. L. w żadnej mierze nie są wiarygodne.

Otóż prezentowanej w uzasadnieniu apelacji argumentacji (k.2679-2682) nie sposób podzielić, bowiem relacją Ł. L. zajęł się szczegółowo i wnikliwie sąd I instancji (k.2646-2649) wykazując, iż przedmiotem zaboru niewątpliwie były pieniądze ukryte przez Ł. L., a wątpliwości budzi jedynie pochodzenie tych pieniędzy i dokładna ich kwota, skoro świadek o to pytany popada w zakłopotanie (potwierdzone opinią biegłego z zakresu psychologii śledczej) mając świadomość, iż nie był w stanie kwoty takiej zaoszczędzić.

Potwierdzenie, iż przedmiotem zaboru pozostawały pieniądze znaleźć można w relacji M. C., której wiarygodność próbuje podważyć apelujący (k.2680-2681), jednak paradoksalnie przytacza okoliczności potwierdzające rzetelność relacji świadka. Skoro bowiem wspomniana przyznaje, że pomagała oskarżonemu w ukrywaniu pieniędzy po ich kradzieży, to w istocie narażała się na odpowiedzialność za poplecznictwo bądź paserstwo, a zatem nie sposób uznać aby zeznania te nacechowane były wyrachowaniem. Przyczyn braku postawienia zarzutu M. C. sąd I instancji nie badał, bo też i nie miał takiego obowiązku. Forsowanie tezy, iż okoliczności zdarzenia świadek poznała z mediów - a w tym z konferencji prasowej K. R. – nie może spotkać się z aprobatą, bowiem świadek podawała szczegóły okoliczności wynikających z faktu zamieszkiwania z oskarżonym, o których w mediach nie było mowy.

Brak również powodów aby kwestionować dokonaną przez sąd I instancji ocenę zeznań świadków J. L. i H. L.. I w tym zakresie istnieje rozbieżność w apelacjach obrońców oskarżonego, bowiem relacja tychże świadków kwestionowana jest jedynie w apelacji sporządzonej przez adw. B. G. (zarzut I a – k.2693 odwr. okaz k.2695-2697). Skarżący akcentuje rozbieżności nie tyle w relacji świadków w toku postępowania, co odnosi się do informacji pozyskanych od pokrzywdzonych przez świadków Ł. S. i M. N.. Relacja taka z zasady nie będzie precyzyjna, skoro pokrzywdzeni pod wpływem emocji relacjonowali to co najistotniejsze, zaś w notatkach policyjnych znalazł się ogólny opis tych relacji. Zestawianie tegoż z zeznaniami składanymi w toku postępowania, kiedy emocje już opadły i zadawane były szczegółowe pytania nie może prowadzić do wniosku, że świadkowie kłamią chcąc coś ukryć. Sąd I instancji dokonał analizy zeznań J. L. i H. L. również w aspekcie psychologicznym, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k.2643-2644) i przedstawioną tam ocenę należy podzielić.

Apelujący przemilcza zupełnie zeznania świadka A. A. (k.2439-2440), który rozmawiając po zdarzeniu z J. L. składając mu wizytę w domu wiedział od przebywającego wówczas za granicą Ł. L., że przedmiotem zaboru pozostawały pieniądze, zaś później od Ł. L. dowiedział się że „mogło być ze 100 tysięcy funtów”.

Istotne jest również i to, że świadek P. W. wskazuje na relację Ł. L. (k. 545), z której wynikało że przedmiotem zaboru pozostawały pieniądze a dokładnie 150 tysięcy funtów a nie nominały w złotych. Świadek ten potwierdza również, że przekazał Ł. L. właśnie funty, które ten ostatni miał zamienić na złotówki. Dywagacje o tym, że w skradzionych paczkach mogły być książki, gazety, narkotyki czy też inne przedmioty fantazyjnie opisywane w uzasadnieniu apelacji nie mogą spotkać się w świetle powyższego z aprobatą, zaś twierdzenie, iż jedynym dowodem potwierdzającym, iż przedmiotem zaboru pozostawały pieniądze są zeznania Ł. L. - nie znajduje uzasadnienia.

W świetle powyższych zeznań słusznie uznano za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonych, którzy mieli czas wystarczający aby treść ich uzgodnić, zaś okoliczność czy działali na zlecenie innej jeszcze osoby czy też nie – nie ma znaczenia dla oceny ich odpowiedzialności.

Przywołany w uzasadnieniu apelacji (k.2697) zarzut, jak można wnioskować, naruszenia przez sąd I instancji art.7 kpk przy ocenie zeznań świadków K. R. i L. J. również nie znajduje uzasadnienia. Sąd I instancji nie przydaje tym relacjom, jak stara się to sugerować skarżący, jakiegoś szczególnego znaczenia. Ocenia te zeznania jak każdy inny dowód mając świadomość tego, że to świadkowie odnośnie przebiegu zdarzenia nie bezpośredni ale ”ze słyszenia” , co wynika zarówno z przywołania relacji w konstrukcji ustaleń faktycznych (k.2629-2631), jak i czynionych rozważań w tym zakresie (k.2645-2646).

Raz jeszcze zatem warto zaznaczyć, iż reguła z art. 5 § 2 kpk nie może być wykorzystywana do uproszczonego traktowania wszelkich wątpliwości zachodzących w procesie. Zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega bynajmniej na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści. Nie jest więc sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, oczywiście znajdującej oparcie w dowodach, co też i uczynił sąd I instancji. W sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić zatem o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

W świetle powyższego także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie wysokości korzyści uzyskanej przez oskarżonych z przestępstwa (k.2694 odwr.) nie jest zarzutem zasadnym.

Odnosząc się do zarzutów apelacji kwestionujących zasadność orzeczenia w zakresie przypisania oskarżonemu czynu z art.270§3 kk, to podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (k.2698) skarżący w żaden sposób zarzutu tego nie uzasadnił, bowiem trudno uznać za uzasadnienie jeden akapit (k.2684) odnoszący się do faktu „posiadania czyjegoś dokumentu”. W drugiej zaś apelacji (k.2698) skarżący – w uzasadnieniu - poświęca wiele czasu dla wykazania, że podstawą skazania oskarżonego pozostawały jedynie poszlaki, zaś brak dowodów do przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu z art.273§1 kk (zapewne chodziło o art.270§1 kk), a przecież oskarżonemu przypisano jedynie karalne przygotowanie.

Warto w tym miejscu przypomnieć na czym przygotowanie polega, a mianowicie zgodnie z art.16§1 kk przygotowanie zachodzi tylko wtedy, gdy sprawca w celu popełnienia czynu zabronionego podejmuje czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności w tymże celu wchodzi w porozumienie z inną osobą, uzyskuje lub przysposabia środki, zbiera informacje lub sporządza plan działania. Oskarżony wszedł w posiadanie nie tylko jednego przypadkowo pozyskanego dokumentu, ale kompletu rzeczy niezbędnych do wystawienia informacji z KRK potwierdzającej fakt niekaralności jakiegokolwiek osoby. Niewątpliwie zatem uzyskał niezbędne środki do podrobienia w celu użycia za autentyczny dokumentu, oryginalne zaś zapytanie o udzielenie informacji z KRK stanowić miało zapewne wzór do rozmieszczenia pieczęci w taki sposób aby dokument podrobiony nie wzbudzał wątpliwości ze względu na nietypową lokalizację pieczęci. Trudno zatem wyobrazić sobie bardziej klasyczny przykład karalnego przygotowania z art.270§3 kk.

Odnosnie czynu z art.276 kk przypisanego w punkcie II dyspozycji, to również apelacje obrońców nie zawierają żadnej merytorycznej argumentacji dającej podstawy do zakwestionowania zasadności zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji i w tym zakresie odniósł się do wyjaśnień oskarżonego (k.2653-2654) jak i świadka M. C. i powielanie argumentacji uzasadnienia zaskarżonego wyroku wydaje się zbędne. Warto raz jeszcze podkreślić jedynie, że ukrywanie dokumentu oznacza stworzenie takiego stanu rzeczy, że dokument staje się niedostępny dla osób, które mają prawo i chcą z niego skorzystać, a istota ukrycia dokumentu polega na ulokowaniu go w miejscu nieznanym dla osoby uprawnionej. Zestawienie czasu utraty dokumentu przez A. T. (1) (listopad 2015 roku) z czasem ujawnienia posiadania dokumentu przez oskarżonego (kwiecień 2016 roku) przemawia na niekorzyść oskarżonego, ponieważ wskazuje na posiadanie na tyle długotrwałe, że gdyby oskarżony w istocie wyrażał wolę zwrotu dokumentu osobie uprawnionej mógł to bez wątpienia uczynić, co przecież nie nastąpiło.

Jeśli chodzi o zarzut rażącej niewspółmierności kary zmierzający do wykazania, iż mamy do czynienia z karami zbyt surowymi, to nie zasługuje na uwzględnienie, a to z tego powodu że kary wymierzone oskarżonemu uznane zostały w przeważającej mierze za zbyt łagodne, o czym mowa będzie poniżej przy odniesieniu się do apelacji prokuratora.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego D. N. wskazać należy, iż nie jest to apelacja zasadna.

Przedstawiona powyżej argumentacja odnosząca się oskarżonego A.T.dotycząca oceny dowodów i ustalenia sprawstwa stanowi – wobec zbieżności zarzutów - również odniesienie się do apelacji obrońcy oskarżonego D. N. (działającego wspólnie i w porozumieniu), nie sposób zatem przyjąć aby zarzut naruszenia art.410 kpk oraz art.4 kpk i art. 7 kpk pozostawał zasadny.

Dodatkowo apelujący odnosi się do śladów krępowania pokrzywdzonych mających powstać w czasie rozboju czy też rozbieżności w opisie przebiegu zdarzenia. Sąd I instancji słusznie jednak uznał relacje świadków J. L. i H. L. za wiarygodne z powodów przytoczonych powyżej. Otóż ślady krępowania dłoni powstają ze względu na długotrwałość tej czynności lub mocne zaciśnięcie nadgarstków, co nie musiało mieć miejsca w sytuacji opisywanej przez pokrzywdzonych, natomiast dynamiczny przebieg zdarzenia połączony z poczuciem strachu i zaskoczenia u pokrzywdzonych oraz ich kondycją psychiczną związaną z wiekiem stanowią naturalne uzasadnienie istniejących problemów z precyzyjnym zrelacjonowaniem przebiegu zdarzenia.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jest zarzutem bezzasadnym. Fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego nie stanowi jakiejś szczególnej okoliczności, bowiem chwalić się nią może każdy przestrzegający porządku prawnego. Okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu (stanowiącego w istocie napad rabunkowy w środku dnia na osoby wiekowe i schorowane) przemawiają za uznaniem wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, a zatem argumentacja apelacji w żaden sposób nie podważa trafności argumentów przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Apelacja prokuratora jest zasadna.

Mimo braku wniosku oskarżyciela publicznego o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego (art.457§2 kpk) wobec treści apelacji obrońców koniecznym jest odniesienie się do zarzutów apelacji prokuratora.

Trafny pozostawał zarzut naruszenia art.45§1 kk (k.2687), ponieważ rzeczywiście uszło uwadze sądu I instancji orzeczenie przepadku korzyści majątkowych w postaci czterech gier do konsoli (...)zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycjami (...), które zostały nabyte przez oskarżonego A.T.wraz z konsolą, której przepadek orzeczono za środki pochodzące z przestępstwa rozboju.

Nie można odmówić trafności argumentacji przytaczanej na poparcie zarzutu rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu A.T., jednak w aspekcie rażącej łagodności a nie surowości, jak to podnosi obrońca.

Jeśli zważy się na wielokrotną karalność oskarżonego (k.2726) na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, sposób działania w zakresie przypisanego rozboju, wysokość szkody i korzyści pozyskanej przez tego oskarżonego oraz proporcje w ferowaniu kary w zestawieniu ze współsprawcą – podwyższono wymiar kary pozbawienia wolności do lat sześciu. Również kara za czyn z art.270§3 kk razila łagodnością jeśli się zważy na rodzaj dokumentu do podrobienia którego oskarżony czynił przygotowania i jego znaczenie w obrocie prawnym, co zaskutkowało jej podwyższeniem do roku pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zaostżenia grzywny ze względu na zakres obciążeń finansowych spoczywających na oskarżonym ze względu na treść zaskarżonego wyroku, a grzywna już wymierzona pozostaje w zgodzie ze wskazaniami art.33§3 kk. Karę wymierzoną za czyn z art.276 kk sąd uznał za adekwatną, zaś skarżący nie przedstawił argumentów uzasadniających jej zmianę. Zaostżenie kar jednostkowych zaskutkowało podwyższeniem wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności jednak w wymiarze niższym od postulowanego w apelacji aby zachować proporcje w zakresie oceny stopnia zawinienia oskarżonych.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok podlegał zmianie w zakresie orzeczenia o karze i przepadku wobec oskarżonego A. T., w pozostałym zaś zakresie utrzymania w mocy (art.437§1 i 2 kpk).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk i art.633 kpk zasądzając od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem po 1/2 części, a na podstawie art.8, art.10 ust.1 i 2 oraz art.2 ust.1 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono oskarżonym opłaty: A.T.– 2600 złotych, a D. N. – 500 złotych.